

TO JE METRO, ČÉČE!

Milada Rezková

Jan Šrámek Veronika Vlková

Nádraží Holešovice

C

Trochu jsem se oklepal. „Jo, i ti tady jsou,“ doplnil děda neohroženě.

Koukal jsem na dědu maličko nedůvěřivě. Nevytahuje se přede mnou trochu? Ale mlčel jsem, abych ho neurazil, nebo tak něco. „Moc mi nevěříš, vid’?“ culil se poťouchle. „Tak schválně, čéče! Zeptej se mě na něco. Na cokoliv ohledně metra!“

„Tak jo!“ souhlasil jsem bojovně, ale sám se sebou jsem uzavřel domluvu, že začnu zlehka. Abych toho chlupatého vejtahe moc neztrapnil.

„Kolik má pražské metro linek?“

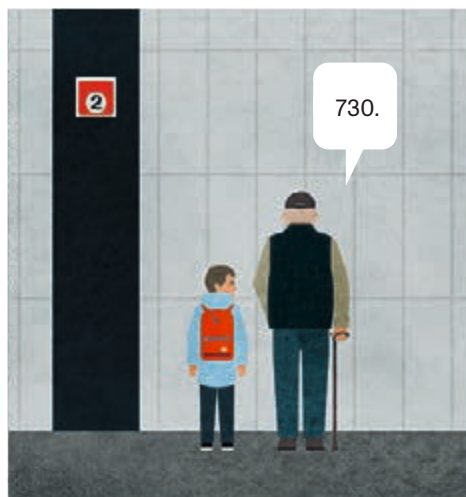
„Chceš mě snad urazit, Karle?“ zahřměl děda zlověstně. „To snad ví každé malé dítě, že v provozu jsou tři linky! Jmenují se jako první písmena abecedy: A, B, C. Každá je značena jednou barvou. A – zelená, B – žlutá, C – červená. A teď se pořádně snaž, ty kluku nedužívá! Máš na víc!“

„Dobrá, jak si přeješ, starouši!“ zabručel jsem si pod vousy. Pak mi ale došlo, že já žádné vousy nemám, tak jsem si to pro jistotu zabručel ještě jednou, tentokrát do rukávu.

Vypukla přestřelka otázek a odpovědí. Bylo to jako na Divokém západě! Já střílel přesně a zákeřně se snažil zasáhnout cíl. Jinými slovy, nachytat dědu na švestkách. Jinými slovy, načapat ho při tom, že na některou moji metro-otázku nezná odpověď. Děda se držel jako indiánský kůň! Kličkoval před kulkami mých dotazů hbitostí mladého Old Shatterhanda. Sázel přede mne jednu bezchybnou odpověď za druhou a ani se u toho nezpotil.

To už jsme stáli na peroně. Hned vedle prosklené kukaně, kam není dovnitř pořádně vidět. Kolikrát mě už napadlo: Kdo tam sedí? A co tam asi dělá? Po pravdě řečeno mi to vždycky připadalo dost podezřelé. Určitě se tam děje něco nekalého. Zloději si v té budce rozdělují kořist! Všechno, co ukradnou, si tady schovají a večer se podělí fifty fifty. Nebo tam falešní revizoři mastí karty. O peníze! No jasně! A to je hazard a tam já teda nejdu... „Dědo, já... já...“ zakoktal jsem se... A šup, už jsem byl vevnitř. V boudě neřesti.

„Ahoj, Tukane,“ pozdravil děda pána s největším nosem, jaký jsem kdy viděl. Se zaujetím chroupal slunečnicová semínka. U toho se houpal na koženkovém kancelářském křesle, kterému muselo být přinejmenším stejně jako dědovi. Ze všech stran bylo popraskané a olepené izolepou, jak se ho místní kutilové snažili donekonečna opravovat. „Ahoj, Krtku,“ odpověděl pan Tukan na pozdrav a zvedl jeden z telefonů, které měl před sebou. „Tukan! Jasně! Rozumím!“ Zavěsil.

„To je náš mladej,“ představil mě děda. „Bude sem teď se mnou chodit každou středu.“

„Máš bezva pomocníka,“ ocenil moji přítomnost Tukan. Předal dědovi svazek klíčů, papíry, sundal sako a čepici. „Tak zlomte vaz! Nashle, Krtku! Zdar, Krtečku!“ pokynul na rozloučenou směrem ke mně a frnk, byl pryč.

Pamatuj si, čéče, že když není
dozorčího metra nikde vidět...

... tak pravděpodobně
všechno šlape, jak má.

Vykukujeme z kukaně
jenom tehdy...

... když je něco v nepořádku.

„My jsme tu sami, dědo?“

„No,“ odvětil dědeček.

„A to můžeme?“ zjišťoval jsem.

„Proč bychom nemohli, čéče?“ nedal se děda.

„Když tu nepracujeme.“

Stařík se napřímil, jako když se kůň vzepře na zadní. „Ty tady nepracuješ! Já jsem tady zaměstnán už 43 let.“

Pane jo, takže žádný hazard! Tady sedí dozorcí! A můj dědeček je jedním z nich. Jenže co tady vlastně celý den dozoruje?

„Já tady, čéče, hlídám, aby bylo všechno v cajku. Aby lidem na nástupišti nehrozilo žádné nebezpečí. A aby správně jezdily všechny eskalátory.“

Je mi to jasné! Můj děda hlídá pasažéry podzemní dráhy před útoky krvelačných zombie! Vždycky jsme si s klukama ve družině říkali, kde ty mršky asi žijí. A já na to přišel. V tunelu metra! Skočil jsem dědovi kolem krku a prosil ho, aby mi nějakého zombíka chytil, až ho příště potká.

„To by šlo,“ souhlasil dědeček. „Až doteď jsem tu sice žádného neviděl, ale to pšouk taky ne, a vím, že existuje,“ řehťal se z plných plic.

